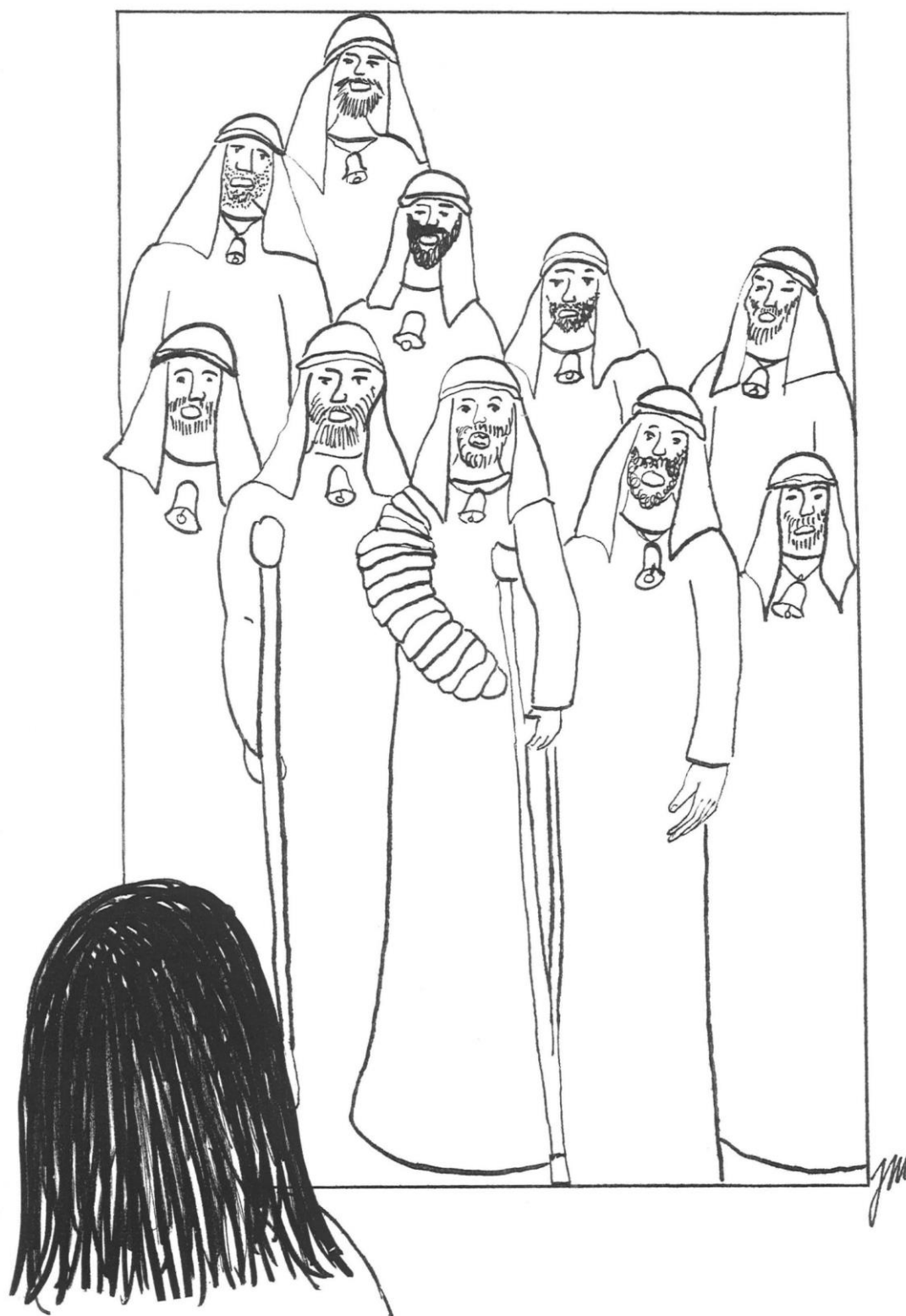

**Deset malomocných zůstalo stát opodál a volali:
„Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!“**

**Deset malomocných zůstalo stát opodál a volali:
„Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!“**

28. NEDĚLE V MEZIDOBÍ CYKLU C

Evangelium (Lk 17,11-19)

Na cestě do Jeruzaléma procházel Ježíš Samařskem a Galilejí. Když přicházel do jedné vesnice, šlo mu naproti deset malomocných. Zůstali stát opodál a volali: „Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!“ Když je uviděl, řekl jim: „Jděte a ukažte se kněžím.“ A jak odcházeli, byli očištěni. Když jeden z nich zpozoroval, že je uzdraven, vrátil se, mocným hlasem velebil Boha, padl mu k nohám tváří až k zemi a děkoval mu. Byl to Samaritán. Ježíš na to řekl: „Nebylo jich očištěno deset? Kde je těch devět? Nikdo z nich se nenašel, aby se vrátil a vzdal Bohu chválu, než tento cizinec?“ A jemu řekl: „Vstaň a jdi! Tvá víra tě zachránila.“

K POROZUMĚNÍ TEXTU

Na cestě do Jeruzaléma procházel Ježíš Samařskem a Galilejí. Když přicházel do jedné vesnice, šlo mu naproti deset malomocných. Zůstali stát opodál a volali: „Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!“ Ježíš je stále na cestě do Jeruzaléma. Na své cestě vejde do jedné vesnice, kde mu vyjde naproti deset malomocných. V tehdejší Izraeli mohli malomocní přebývat jen ve vyhrazených místech na vesnicích. Podle nařízení z Lv 13,45n se nesměli přibližovat k lidem z kultických důvodů: byli totiž nečistí. Tito malomocní oslovují Krista titulem „Mistře“ (řecky „epistates“), a tímto titulem uznávají jeho autoritou. Na rozdíl od Lk 5,13n, Ježíš neuzdravuje, aby posléze vyslal ke kněžím, ale dává hned příkaz se jim ukázat. Kněz měl úkol dotyčného zkoumat a prohlásit ho za čistého: tím ho znovu přijímal do společenství. Malomocní jsou uzdraveni „na cestě“. Líčení uzdravení je střízlivé: tím se klade do popředí, že poslušnost Ježíšovu slovu přináší uzdravení.

Když jeden z nich zpozoroval, že je uzdraven, vrátil se, mocným hlasem velebil Boha, padl mu k nohám tváří až k zemi a děkoval mu. Byl to Samaritán. Veršem 15 začíná druhá část perikopy: jeden z uzdravených přichází poděkovat. Evangelista nevyjevuje hned totožnost tohoto člověka: tím chce čtenáře „překvapit“. Uzdravený se vrací ke Kristu, vzdává chválu Bohu a děkuje svému „dobrodinci“: tak ukazuje, že v Kristu se setkává s Bohem. Na doplnění můžeme poznamenat, že v Lukášově teologii je chvála takřka přirozenou reakcí na velké Boží činy. Prostrace je pak znamením hluboké úcty vyhrazené jen Bohu. A najednou přichází „překvapení“: tento člověk je Samaritán, cizinec! Toto označení dává vytušit, že ostatní byli příslušníky židovského národa. Tento cizinec je předobrazem všech pohanů, kteří mají vírou otevřenou cestu ke spáse. Víra tohoto Samaritána je mnohem víc než

důvěra v Ježíšovu moc (tuto „víru“ měli i ostatní malomocní): je to víra, která navazuje živý a osobní vztah ke Kristu. Taková víra přináší uzdravení neboli spásu v plnosti, protože se netýká jen určité oblasti, ale člověka celého. Pro Samaritána není Kristus jen divotvůrce, ale Emanuel, „Bůh s námi“.

Je zajímavé si všimnout, že v dalších vyprávěních o uzdravení malomocného (Mt 8,1-4; Mk 1,40-45; Lk 5,12-16) je nařízení „jít a ukázat se knězi, jim na svědectví“. Jakákoliv zmínka o díkůvzdání či chvále ze strany uzdraveného chybí a Ježíš tuto nevděčnost nekárá. Avšak v našem textu Kristus vyjadřuje určité zklamání, že jenom jeden vyslovil vděčnost. Proč tento rozdíl? Řešení nám poskytuje sám evangelista: klíč je skrytý v předcházejícím podobenství o služebnících. Společné téma s podobenstvím o služebnících je správný postoj k Bohu: služebník si nesmí nic nárokovat před Bohem, Bůh totiž není ničím povinen. Služebník nemá očekávat zvláštní uznání ani projev přízně (uzdravení), jako kdyby měl na to nárok. Boží dary nejsou samozřejmostí. Od Boha můžeme očekávat jen nezasloužené dary: Bůh nedává své dary z povinnosti, ale z milosti. A kde je milost, tam je i díkůvzdání a chvála. Z těch deseti malomocných jen jeden pochopil tuto Boží logiku.

SHRNUTÍ

Evangelium má mnoho styčných bodů s prvním čtením: uzdravení malomocného, a to „na dálku“, uzdravený se vrací, aby uznal Boží moc a projevil vděčnost (v obou případech jsou to cizinci). V evangeliu Ježíš však převyšuje Elišu: Kristus přináší nejen uzdravení, ale i spásu („tvá víra tě zachránila“). Perikopu bychom mohli nazvat „příběh o vděčném Samaritánu“: důraz není totiž na uzdravení, ale na odpovědi vděčnosti.

VÝZVA NA TÝDEN

Zamysleme se

Mladší:

Některé děti považují všechno za samozřejmost. Spí v teplé posteli: „To je samozřejmost!“ Mají každý den dost jídla: „To je přece samozřejmost!“ Chodí do školy: „To přece u nás dělá každý!“ Mají maminku a tatínka: „To je normál!“ A přitom jim ještě nedošlo, že to všechno je něco vzácného, nesmírně cenného a mimořádného a že je potřeba umět za to vše poděkovat. Podobně na tom bylo oněch devět uzdravených, kterým nestálo za to se z vděčnosti vrátit. Tento týden se snaž za vše děkovat druhým a také Bohu. Tak v tobě poroste vděčnost.

Starší:

Setkal ses dnes s Bohem v událostech, které jsi prožil? Jestli ne, pak i když se ti stalo něco dobrého, nemáš dobrý směr ani cíl. Nepochopil jsi, odkud a kam jdeš. Stále ještě bloudíš a jsi ztracený. Za událostmi každého dne totiž k tobě promlouvá Bůh. A je úžasné dobrodružství tento jeho hlas hledat a nacházet. Když se ti to podaří, najdeš poklad, který ti nikdo nemůže vzít. Tehdy budeš zachráněn jako malomocný, který se k Ježíši vrátil a poděkoval mu. Zkus to udělat podobně – třeba zrovna dnes...

Zkusme si

Mladší / Starší

Malomocní v Izraeli vypadali podobně, jak vidíš namalováno na dnešním obrázku. Museli na krku nosit zvonek nebo rolničku, aby na sebe upozornili a lidé se jim vyhnuli, často si také své rány omotávali různými obvazy. Vytvořit velký obvaz není nic jednoduchého – zkuste někoho z vaší skupiny omotat toaletním papírem nebo papírovými utěrkami a vyrobte z něho „mumii“; to jste jistě někdy dělali. Ale pak namotejte co nejopatrněji papír zpátky do roličky – jako byste sundávali obvaz člověku, který má na sobě otevřené rány. Ve skupinách můžete soutěžit na čas, a pokud je někdo sám, může zkusit vyrobte „mumii“ třeba ze židle nebo nějakého nepravidelného většího předmětu.

Dnešní evangelium mluví nejen o víře, ale také o vděčnosti. Zkuste během týdne pro někoho vytvořit „děkovný list“, napsat na něj, proč si ho zaslouží, a pěkně ho vyzdobit. Můžete s ním pak někomu udělat radost!

